

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 17, 2017

Nummer 17, 2017

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2383](#) 15-09-2017

X/OvJ

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:3877](#) 05-09-2017

X/Y

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:7515](#) 29-08-2017

Achmea c.s./TGP Vrijheid

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:10060](#) 06-09-2017

Women on waves c.s./Staat der Nederlanden

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:3145](#) 29-03-2017

Veerdienst Eck en Wiel-Amerongen/Arbo Active

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2017:107](#) 19-09-2017

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:250](#) 12-09-2017

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:0253](#) 12-09-2017

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:252](#) 12-09-2017

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:251](#) 12-09-2017

X/Y

RECHTSPRAAK

Veerdienst Eck en Wiel-Amerongen/Arbo Active

Werkgever krijgt een loonsanctie vanwege onvoldoende re-integratie-inspanningen en kan die loonschade niet verhalen op de arbodienst omdat de arbodienst de werkgever tijdig adviseerde om over de re-integratie-inspanningen een deskundigenoordeel aan te vragen en werkgever dat naliet. Zelfs in het geval de arbodienst wel nalatig zou zijn geweest dan was de schade niet te verhalen omdat de aansprakelijkheid van de arbodienst in de algemene voorwaarden was uitgesloten.

Feiten

Arbo Active is een landelijke dienstverlener voor werkgevers op het gebied van verzuim- en gezondheidsmanagement.

Veerdienst Eck en Wiel-Amerongen (verder: Eck en Wiel) heeft een dienstverleningsovereenkomst gesloten met Arbo Active. Op die dienstverleningsovereenkomst zijn de algemene voorwaarden van de arbodienst van toepassing in welke voorwaarden de aansprakelijkheid van de arbodienst is uitgesloten.

Bij Eck en Wiel was een werknemer werkzaam die arbeidsongeschikt raakte. De arbodienst zorgde voor de begeleiding. De arbodienst heeft Eck en Wiel op enig moment geadviseerd om een deskundigenoordeel aan te vragen bij het UWV om te beoordelen of werkgever en werknemer voldoende deden aan re-integratie, op basis van de door de verzekeringsarts vast te stellen belastbaarheid van werknemer. Eck en Wiel liet dat echter na. Op 17 februari 2014 heeft het UWV beslist dat de re-integratie-inspanningen van Eck en Wiel ten aanzien van de werknemer onvoldoende zijn gebleken, zodat aan Eck en Wiel een loonsanctie is opgelegd, een loondoorbetalingsverplichting tot 17 februari 2015. Eck en Wiel heeft daartegen bezwaar gemaakt en na de afwijzing beroep ingesteld bij de rechtbank. Ook dat beroep strandde. Daar is geen hoger beroep tegen ingesteld. Vervolgens heeft Eck en Wiel de arbodienst aansprakelijk gesteld omdat die onvoldoende zorg zou hebben gedragen voor een voldoende

re-integratie. Omdat de arbodienst het daar niet mee eens was, startte Eck en Wiel een gerechtelijke procedure.

Oordeel

De rechtbank oordeelde als volgt. Uitgangspunt is de beslissing van het UWV. Die staat niet ter discussie. De vraag is of de arbodienst fouten heeft gemaakt en zo ja of de arbodienst daarvoor aansprakelijk is. Nu Eck en Wiel in weerwil van het advies van Arbo Active geen deskundigenoordeel heeft verzocht met betrekking tot de vraag of werknemer en Eck en Wiel voldoende aan re-integratie deden, kan Eck en Wiel Arbo Active niet verwijten dat werknemer onvoldoende werd gestuurd en begeleid. Voor zover Arbo Active daarvoor wel aansprakelijk zou zijn, zou op grond van de algemene voorwaarden de loonschade, waaronder premies, niet voor vergoeding in aanmerking komen.

Het niet solliciteren op de juiste functies door werknemer kan Arbo Active niet worden toegerekend omdat Arbo Active niet op de hoogte was of kon zijn van de door de verzekeringsarts opgestelde nieuwe FML. Voor zover Arbo Active in de gegeven omstandigheden wel aansprakelijk zou zijn, komt de gevorderde schade niet voor vergoeding in aanmerking. De schade is immers niet rechtstreeks en uitsluitend de schuld van het handelen van Arbo Active, zodat Arbo Active op grond van de algemene voorwaarden daarvoor niet kan worden aangesproken. In zoverre dat al het geval zou zijn sluiten de algemene voorwaarden de indirecte schade, waaronder onder meer bedrijfsschade, gevolgschade en winstderving, uit.

De rechtbank wees de vorderingen van Eck en Wiel af.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:3145

Zaaknummer: C/10/495683 / HA ZA 16-180

Advocaten: E.M. Uittewaal en I.M.C.A. Reinders Folmer

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht tegen een bedrijfsarts. De klacht wordt door het RTG Amsterdam ongegrond verklaard, onder toepassing van het beginsel van concentratie van klachten. Klager heeft reeds op 29 juni 2011 al een (ongegrond verklaarde) klacht ingediend, waarbij de onderhavige klachten ook hadden kunnen worden meegenomen. De uitzonderingen op het beginsel van concentratie zijn niet van toepassing, omdat klager reeds in juni 2011 al op de hoogte was van de huidige klachten en het niet behandelen van de klachten niet leidt tot onbillijkheid van overwegende aard.

Feiten

Klager verwijt de bedrijfsarts (aangeklaagde) dat zij:

- (i) de privacy van klager geschonden heeft door bij het opvragen van informatie bij een vroegere behandelaar ook klagers adres te geven;
- (ii) haar wettelijke taak op onjuiste wijze heeft uitgeoefend;
- (iii) onjuiste CAS-codes heeft gebruikt omdat geen rekening is gehouden met klagers RSI- en schouderklachten; en
- (iv) bestaande medische protocollen genegeerd heeft.

Oordeel

De eisen van een behoorlijke tuchtprocesorde, en in het bijzonder het beginsel van concentratie van klacht, brengen met zich mee dat een klager zijn klachten tegen een zorgverlener zo veel mogelijk moet bundelen in één tuchtprocedure. Niet vereist is dat bij beide klachten hetzelfde feitencomplex bestaat, echter in dat geval is het beginsel wel nog dwingend. Een uitzondering op het beginsel vormt dat klager niet eerder van de door hem

gestelde fouten van de betrokkene op de hoogte was en evenmin had kunnen zijn of dat het klaagschrift blijkt geeft van feiten en omstandigheden op grond waarvan moet worden geoordeeld dat het niet inhoudelijk behandelen van de klacht leidt tot onbillijkheid van overwegende aard.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) stelt vast dat klager op 29 juni 2011 een klacht bij hetzelfde college heeft ingediend over het handelen van aangeklaagde omdat zij:

- (i) op onjuiste wijze informatie heeft opgevraagd bij de behandelend psychiater;
- (ii) op onjuiste wijze de standaard verminderde arbeidsduur heeft toegepast;
- (iii) een te beperkt onderzoek heeft uitgevoerd naar de RSI-klachten van klager;
- (iv) onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan;
- (v) klager niet heeft gecorrigeerd als hij iets verkeerd begreep en zo geen uitvoering heeft gegeven aan haar voorlichtende taak.

De klacht is bij beslissing van 12 juni 2012 ongegrond verklaard.

Het RTG Amsterdam oordeelt dat klager de onderhavige klachten ook had kunnen indienen bij de klacht van 29 juni 2011. Klager was toen al op de hoogte van de nu door hem gestelde fouten, waardoor de uitzondering op het beginsel van concentratie van klachten zich niet voordoet. Ook leidt het niet behandelen van de huidige klacht niet tot onbillijkheid van overwegende aard. Klager wordt niet-ontvankelijk verklaard. De klacht is in de raadkamer behandeld.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 19-09-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:107

Zaaknummer: 2017/287

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht tegen een psychiater die in opdracht van het UWV een rapportage over klaagster heeft geschreven. Zowel het RTG Amsterdam als het CTG is van oordeel dat de klachten over de kwaliteit van de rapportage en de bejegening van de psychiater jegens klaagster ongegrond zijn. Het RTG Amsterdam verklaart echter de klacht dat de psychiater een e-mail van klaagster met correcties op het conceptrapport (doorgevoerd door de psychiater) niet had mogen doorsturen aan een UWV-arts, gegrond. Het CTG komt tot een andere conclusie en verklaart het klachtonderdeel alsnog ongegrond.

Feiten

In eerste aanleg bij het RTG Amsterdam zijn de feiten vast komen te staan die in beroep ongewijzigd blijven. Verweerster (een psychiater) heeft klaagster op 14 november 2015 gezien in het kader van een herbeoordeling van klaagsters arbeids(on)geschiktheid op verzoek van het UWV. Het conceptrapport is gestuurd naar het e-mailadres van de partner en gemachtigde van klaagster (C.), waarbij klaagster de mogelijkheid heeft gekregen om op het rapport te reageren. Bij e-mail van 9 oktober 2015 heeft C. correcties op het rapport aan verweerster doorgegeven. Onder andere werd verzocht om de volgende zin weg te laten: 'Ze beschrijft haar man als moeilijk van karakter waarbij hij snel boos en verbaal agressief wordt'. Bij e-mail van 17 oktober 2015 heeft C., op verzoek van verweerster, aan verweerster een mede door klaagster ondertekende brief verstuurd, gedateerd 15 oktober 2015, waarin staat dat de door C. aangebrachte correcties op het conceptrapport door klaagster worden onderschreven. Verweerster heeft de correcties deels overgenomen in het definitieve rapport.

Bij brief heeft verweerster het definitieve rapport op 23 oktober 2015 aan klaagster en het UWV verzonden. Tevens heeft zij de aanvrager (UWV-arts) van de psychiatrische rapportage een afschrift gestuurd van de e-mail van C. van 9 oktober 2015 en de brief van 15 oktober 2015.

In het definitieve rapport vermeldt verweerster onder andere dat klaagster fors positief scoort

op de symptoomvalidatietest. Daarnaast vertoont het onderzoek inconsistenties en is de klachtenpresentatie op meerdere punten atypisch en niet passend bij bekende pathofysiologische patronen binnen de psychiatrie. Verweerster schrijft dat, hoewel haar bevindingen afzonderlijk niet concludent hoeven te zijn, juist de combinatie suspect is voor symptoomaggravatie. Als diagnose vermeldt zij een niet gespecificeerde aanpassingsstoornis.

De klacht van klaagster houdt in dat (i) het definitieve rapport een onjuiste beoordeling van de klachten van klaagster bevat en de diagnose onvoldoende onderbouwd is en (ii) dat de consulten en conclusies van psycholoog I daarbij onvoldoende zijn meegewogen. Daarbij heeft (iii) verweerster klaagsters privacy geschonden door de e-mail van 9 oktober 2015 en de brief van 15 oktober 2015 aan UWV-arts H. te zenden en (iv) heeft verweerster gedurende het consult van 14 september 2015 onprofessioneel gedrag vertoond door gesloten vragen aan klaagster te stellen en zich intimiderend en manipulerend op te stellen.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) verklaart klacht (i), (ii) en (iv) ongegrond. Klacht (i) en (ii) zien op de kwaliteit van de rapportage. Deze voldoet echter aan de eisen zoals door het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) gesteld (zie ECLI:NL:TGZCTG:2014:17). Verweerster heeft het gestelde in klacht (iv) bestreden. De gegrondheid van de klacht kan daarom niet komen vast te staan.

Klachtonderdeel (iii) wordt door het RTG Amsterdam echter deels gegrond verklaard. In ECLI:NL:TGZCTG:2016:246 is bepaald dat indien de rapporteur, nádat het correctierecht is toegepast, geen aanleiding ziet tot aanpassing van het rapport, het gebruikelijk is dat de door betrokkene aangegeven correcties aan het rapport worden gehecht zodat de opdrachtgever van beide zienswijzen kennis kan nemen. De e-mail van 9 oktober 2015 heeft echter mede betrekking op verzoeken tot weglating van passages uit het conceptrapport, waaraan verweerster wél (deels) gehoor heeft gegeven. Daarom had zij deze e-mail niet zonder meer aan het UWV mogen doen toekomen. De UWV-arts kon daardoor immers alsnog kennis nemen van passages die door toepassing van het correctierecht uit het rapport waren verwijderd. Verweerster heeft haar geheimhoudingsplicht geschonden. Dat de e-mail afkomstig is van C. maakt dit niet anders, nu klaagster de inhoud van deze e-mail onderschreef. Het RTG Amsterdam legt verweerster hiervoor de maatregel van waarschuwing op.

In principaal beroept beoogt klaagster de zaak in volle omvang aan het CTG voor te leggen en betoogt tot gegrondverklaring van alle klachtonderdelen. Verweerster voert hiertegen verweer en stelt incidenteel beroep in tegen de beslissing om klachtonderdeel (iii) deels gegrond te verklaren.

Oordeel CTG

In het principale beroep oordeelt het CTG als volgt. De behandeling in beroep geeft geen aanleiding tot vaststelling van andere feiten of beschouwingen ten aanzien van de ongegrond verklaarde klachten. Dit beroep wordt verworpen.

In het incidentele beroep heeft de psychiater toegelicht dat zij uit het oogpunt van zorgvuldigheid de e-mail van 9 oktober 2015 heeft meegezonden aan de UWV-arts, omdat zij ook veel punten niet heeft overgenomen in het definitieve rapport. Zij is er daarbij van uitgegaan dat de UWV-arts de punten die zij wel had gecorrigeerd, die in de e-mail te lezen waren, niet zou betrekken bij de beoordeling.

Het CTG oordeelt dat de punten die de psychiater in de rapportage heeft gewijzigd eigenlijk niet vallen onder het correctierecht van klaagster. Klaagster had immers uitsluitend het recht om onjuiste feiten te laten corrigeren, terwijl de zinssnede die is gecorrigeerd een bevinding van de psychiater is. Het had de psychiater daarom vrijgestaan de zinssnede ongewijzigd te laten en dan zou de UWV-arts hem ook onder ogen hebben gekregen. De psychiater heeft er echter uit zorgvuldigheid jegens klaagster voor gekozen de passage wel aan te passen. Indien een deel van de rapportage naar aanleiding van het correctierecht echter wordt gewijzigd, behoort de weggehaalde informatie niet meer onder ogen van derden te komen. De betreffende e-mail had daarom niet (in zijn geheel) doorgestuurd mogen worden, ook niet indien, zoals in casu, met het doorsturen wordt gehandeld conform de gebruikelijke werkwijze van de organisatie waarbinnen de zorgverlener werkzaam is.

Echter, in dit geval is het handelen van de psychiater niet van zo'n groot gewicht dat dit een tuchtrechtelijk verwijt oplevert. De beslissing van het RTG Amsterdam waarin het derde klachtonderdeel deels gegrond wordt verklaard, wordt vernietigd. Het CTG wijst het derde klachtonderdeel alsnog af.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 12-09-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:251

Zaaknummer: C2016.503

Advocaten: V.C.A.A.V. Daniels

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 88 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Women on waves c.s./Staat der Nederlanden

De stichtingen Women on waves en Proefprocessenfonds Clara Wichmann, de vereniging Eerstelijns verloskundigen Amsterdam Amstelland en acht afzonderlijke artsen vorderen dat de Staat aan de huisartsen, apothekers en groothandels in Nederland een bericht stuurt dat het voorschrijven, ter hand stellen dan wel leveren van een medicamenteuze overtijdbehandeling (de ‘abortuspil’) niet strafbaar is, omdat bij een overtijdbehandeling geen sprake geacht moet worden te zijn van zwangerschap. Subsidiair vorderen zij een verklaring voor recht dat de Staat onrechtmatig handelt jegens vrouwen en huisartsen, wegens strijdigheid met wetsgeschiedenis, jurisprudentie, rechtsbeginselen en internationale verdragen, door de indruk te wekken dat dit wel strafbaar is. De rechtbank wijst de vorderingen af.

Feiten

In 1984 zijn de Wet afbreking zwangerschap (Waz) en artikel 296 Wetboek van Strafrecht (Sr) in werking getreden.

In artikel 2 Waz is bepaald:

‘Een behandeling, gericht op het afbreken van zwangerschap, mag slechts worden verricht door een arts in een ziekenhuis of kliniek, waaraan door Onze Minister vergunning tot het verrichten van dergelijke behandelingen is verleend.’

Blijkens artikel 1 Waz wordt voor de toepassing van het bij of krachtens de Waz bepaalde onder het afbreken van zwangerschap niet verstaan: *het toepassen van een middel ter voorkoming van de innesteling van een bevruchte eicel in de baarmoeder.’*

In artikel 296 Sr is bepaald:

'1. Hij die een vrouw een behandeling geeft, terwijl hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat daardoor zwangerschap kan worden afgebroken, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaar en zes maanden of een geldboete van de vierde categorie. (...).

5. Het in het eerste lid bedoelde feit is niet strafbaar, indien de behandeling is verricht door een arts in een ziekenhuis of kliniek waarin zodanige behandeling volgens de Wet afbreking zwangerschap mag worden verricht.'

In het vonnis worden drie methodes ter afwijking van een zwangerschap onderscheiden:

- het voorkomen van innesteling van een bevruchte eikel in de baarmoeder (spiraal, morning-afterpil). Bij deze methode is geen sprake van een zwangerschap. Deze methode valt blijkens de wetsgeschiedenis niet onder de Waz en niet onder 296 Sr;
- de overtijdbehandeling (de behandeling bij het uitblijven van de menstruatie tot en met de zestiende dag). Bij deze methode gold in 1984 dat niet met zekerheid vaststaat dat er sprake is van een zwangerschap. Deze methode valt blijkens de wetsgeschiedenis niet onder de Waz. In de wetsgeschiedenis van artikel 296 Sr is aan deze methode geen aandacht besteed;
- abortus (afbreking zwangerschap). Deze methode valt zowel onder het bereik van de Waz als onder artikel 296 Sr.

De tijd haalt de wetgeving in, want inmiddels:

- zijn er twee manieren voor een overtijdbehandeling. De reeds in 1984 bestaande: instrumenteel (door middel van een zuigcurettage) en de nieuwe manier: medicamenteus (door toediening van een geneesmiddel; in het spraakgebruik de 'abortuspil');
- is met grote zekerheid door middel van een zwangerschapstest (betrouwbaarheidsgehalte 95-99 procent) voorafgaand aan de overtijdbehandeling na te gaan of er sprake is van zwangerschap;
- heeft na uitvoerig parlementair debat over de overtijdbehandeling de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) in november 1990 de Tweede Kamer per brief het nieuwe beleidsstandpunt over de overtijdbehandeling kenbaar gemaakt, dat luidt als volgt: *'Als de vrouw die overtijd is zich bij een kliniek meldt, wordt in de praktijk vrijwel steeds een zwangerschapstest uitgevoerd. Door de toegenomen verfijning van de testtechniek is het, in een eerder stadium dan ten tijde van de totstandkoming van de Waz het geval was, mogelijk vast te stellen of de vrouw inderdaad zwanger is. Bij een positieve uitslag van de test wordt besloten tot overtijdbehandeling (otb). Blijkens gegevens uit de medische literatuur heeft de testuitslag een betrouwbaarheidsgehalte van 95-99%. In het licht van de boven aangeduide praktijk en de huidige*

stand van de medische wetenschap kan degene die een overtijdbehandeling geeft, geacht worden onder het bereik van artikel 296, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht te vallen. Volgens het vierde [toevoeging rechtbank: thans vijfde] lid van dat artikel wordt de strafbaarheid van het in het eerste lid bedoelde feit opgeheven, indien de behandeling is verricht door een arts in een ziekenhuis of kliniek waarin zodanige behandeling volgens de Wet afbreking zwangerschap mag worden verricht. Het bovenstaande houdt dus in dat otb uitsluitend mag worden verricht in een ziekenhuis dat, of een abortuskliniek die, beschikt over een vergunning op grond van de Wet afbreking zwangerschap.'

In het vonnis gaat het over dit beleidsstandpunt.

- is er op 1 februari 2017 een wetsvoorstel tot wijziging van de Waz bij de Tweede Kamer ingediend dat het mogelijk maakt dat voortaan ook huisartsen medicamenteuze overtijdbehandelingen mogen toepassen.

Niet in geding is dat de minister van VWS en de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) zich op het (beleids)standpunt stellen, uitdragen, en ook handhaven, dat de toepassing van de medicamenteuze overtijdbehandeling strafbaar is in de zin van artikel 296 Sr. Women on waves c.s. leggen onrechtmatig handelen van de Staat ten grondslag aan hun vorderingen – zie synopsis – omdat zij het standpunt van de minister van VWS en de IGZ rechtens onjuist achten; het zou in strijd zijn met de wetsgeschiedenis van de Waz en jurisprudentie van de Hoge Raad en de Raad van State waaruit blijkt dat een overtijdbehandeling niet onder de Waz valt en niet als afbreking van zwangerschap kan worden aangemerkt. Bovendien wordt er uitgegaan van een onjuist en onredelijk verschil in interpretatie van het begrip 'afbreking van zwangerschap' in artikel 2 Waz en artikel 296 Sr, wat leidt tot rechtsonzekerheid en rechtsongelijkheid. Ten slotte is het standpunt in strijd met de keuzevrijheid van patiënten en vrouwen zoals neergelegd in het VN-Vrouwenverdrag, het IVESCR en andere mensenrechtenverdragen.

Oordeel

Ontvankelijkheid/bevoegdheid

De vereniging Eerstelijns verloskundigen Amsterdam Amstelland en een van de artsen – die abortusarts is in een kliniek – worden niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen belang hebben bij de uitkomst van de procedure. De verloskundigen omdat zij geen arts – en dus onbevoegd tot het voorschrijven van de abortuspil – zijn, en de abortusarts omdat die dat juist wel al is.

Dat er een wetsvoorstel in de maak is dat het onderwerp van het geschil raakt, staat niet in de

weg aan de beoordeling van de vorderingen van Women on waves c.s. door de rechtbank.

Voor zover Women on waves c.s. rectificatie beogen van uitingen van de minister van VWS in het parlementair debat over de overtijdbehandeling, stuit dat af op artikel 71 Gw:

bewindslieden kunnen niet in rechte worden aangesproken voor hetgeen zij uiten in vergaderingen van de Staten-Generaal.

Dat het aan het Openbaar Ministerie en de strafrechter is om te vervolgen bij en te oordelen over een overtreding van artikel 296 Sr verhindert niet de toetsing door de civiele rechter van het in geschil zijnde beleidsstandpunt. De bevoegdheid van de strafrechter is geen exclusieve in die zin dat anders een strafrechtelijke rechtsgang zou moeten worden afgewacht om de juistheid van het beleidsstandpunt aan toetsing te kunnen onderwerpen.

Inhoudelijk

Na deze toetsing van de ontvankelijkheid, de vorderingen en bevoegdheid van de civiele rechter gaat de rechtbank door naar de beoordeling van de onrechtmatigheid en stelt zij vast:

- dat in artikel 296 Sr noch in de Waz het begrip zwangerschap is omschreven;
- dat uit de parlementaire geschiedenis van artikel 296 Sr niet blijkt dat de wetgever de uitdrukkelijke bedoeling had om de overtijdbehandeling onder artikel 296 Sr te laten vallen;
- dat daaruit echter niet volgt dat degene die een medicamenteuze overtijdbehandeling voorschrijft buiten een kliniek of ziekenhuis niet strafbaar is op grond van artikel 296 Sr;
- dat uit de parlementaire geschiedenis van de Waz en artikel 296 Sr blijkt dat daar simpelweg destijds geen uitdrukkelijke aandacht aan is besteed;
- dat dat verklaarbaar is omdat in 1984 de medicamenteuze overtijdbehandeling nog niet bestond.

De rechtbank acht het beleidsstandpunt van de minister van VWS en de IGZ dat de overtijdbehandeling valt onder het bereik van artikel 296 Sr niet onverenigbaar met de Waz en de omstandigheid dat een overtijdbehandeling blijkens de parlementaire geschiedenis niet onder het toepassingsbereik van de Waz valt. De rechtbank acht daartoe redengevend dat, in ieder geval destijds, bij die behandeling niet met zekerheid vaststond dat de vrouw zwanger was en het een instrumentele behandeling betrof die, naar uitgangspunt was, in de praktijk alleen in een ziekenhuis of kliniek kon plaatsvinden, althans plaatsvond. De toepassing van een medicamenteuze overtijdbehandeling is een ontwikkeling die in Nederland na de inwerkingtreding van de Waz heeft plaatsgevonden. Deze heeft geen onderdeel gevormd van

de beraadslagingen en is eerst nadien onderwerp geworden van parlementair debat. Tegen deze achtergrond moet artikel 296 Sr worden verstaan. In artikel 296 Sr wordt uitsluitend als uitzondering op de hoofdregel van strafbaarheid van degene die een vrouw een behandeling geeft, terwijl hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat een zwangerschap wordt afgebroken, aanvaard de situatie waarin de behandeling is verricht door een arts in een ziekenhuis of kliniek waarin die behandeling volgens de Waz mag worden verricht. In aanmerking genomen de aard van de overtijdbehandeling en de plaats waar die behandeling destijds werd uitgevoerd, moet worden aangenomen dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat artsen die overtijdbehandelingen toepassen buiten een ziekenhuis of kliniek met een Waz-vergunning strafbaar zijn op grond van artikel 296 Sr. Hier komt bij dat blijkens de tekst van artikel 296 Sr voor de strafbaarheid op grond van die bepaling niet is vereist, anders dan bij de begrenzing van het bereik van de Waz, dat met zekerheid vaststaat dat er een zwangerschap is. Een vermoeden dat de behandeling een zwangerschapsafbreking tot gevolg heeft, is voldoende, aldus de rechtbank.

Dit vereiste van een vermoeden maakt dat de rechtbank in het midden laat of door het huidige betrouwbaarheidsgehalte van zwangerschapstesten wél met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld of er sprake is van zwangerschap. Evenmin voor de beoordeling van de vorderingen van Women on waves c.s. is van belang of de medicamenteuze overtijdbehandeling door de stand van de testtechniek nu onder de Waz valt.

Aan de door Women on waves c.s. aangehaalde jurisprudentie van de Hoge Raad en de Raad van State komt volgens de rechtbank geen betekenis toe omdat geen van beide uitspraken betrekking heeft op de uitleg van artikel 296 Sr in relatie tot de medicamenteuze overtijdbehandeling buiten een ziekenhuis of kliniek.

De conclusie is dat de stelling van Women on Waves c.s. dat het beleidsstandpunt van de minister van VWS en de IGZ ten aanzien van de uitleg van artikel 296 Sr als rechtens onjuist en daarom als onrechtmatig moet worden beschouwd, door de rechtbank wordt verworpen.

Aan toetsing van het beleidsstandpunt van de minister van VWS en de IGZ aan de beginselen van rechtszekerheid en -gelijkheid komt de rechtbank niet toe omdat het toetsingsverbod van artikel 120 Gw daaraan in de weg staat. Die beoordeling zou neerkomen op beantwoording van de vraag of artikel 296 Sr in strijd is met genoemde beginselen. Het is op grond van HR 14 april 1989, *Harmonisatiewet*, de rechter niet toegestaan te toetsen of een wet in formele zin in strijd is met algemene rechtsbeginselen.

Ook het beroep op de internationale verdragen door Women on waves c.s. strandt. Aan deze verdragen is de Staat inderdaad gebonden, doch deze hebben geen rechtstreekse werking in

het nationale recht. Ook de reflexwerking van de volkenrechtelijke verplichtingen van de Staat in het nationale recht biedt geen soelaas: het beleidsstandpunt van de minister van VWS en de IGZ impliceert niet een zodanige ontoegankelijkheid van de medicamenteuze overtijdbehandeling dat de Staat daardoor een volkenrechtelijke verplichting schendt.

De rechtbank wijst de vorderingen van Women on waves c.s. af en veroordeelt hen in de kosten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:10060

Zaaknummer: C/09/512639 / HA ZA 16-684

Advocaten: mr. A.C. de Die en K. Teuben

Wetsartikelen: 1 Waz, 2 Waz, 296 Sr, 71 Gw en 120 Gw

RECHTSPRAAK

X/OvJ

De rechtbank mag een verzoek om een contra-expertise (second opinion) niet afwijzen op basis van voorhanden zijnde medische rapporten uit het verleden, die bij de advocaat van de patiënt niet bekend waren.

Feiten

De rechtbank wijst – in het kader van de behandeling van een verzoek om een MVV in een verpleeginrichting – het verzoek om een second opinion af, waarbij de rechtbank zich expliciet mede baseert op verschillende medische rapporten uit het verleden, die bij (de advocaat van) betrokkene niet bekend waren, zoals die advocaat ter zitting ook heeft opgemerkt.

Uit die medische rapporten leidt de rechtbank af dat daarin steeds sprake is van dezelfde stoornis (alcoholdementie en/of cognitieve schade door jarenlange afhankelijkheid van alcohol). Bovendien is het verzoek om een contra-expertise volgens de rechtbank niet onderbouwd en is niet duidelijk gemaakt waarom de conclusie in de geneeskundige verklaring in twijfel moet worden getrokken. Daarom wordt de betrokken patiënt door afwijzing van het verzoek om een contra-expertise redelijkerwijs niet in zijn belangen geschaad.

De advocaat van betrokkene is het met deze gang van zaken niet eens en gaat in cassatie.

Oordeel

De Hoge Raad is er snel (dat wil zeggen: in één overweging) klaar mee.

Noch uit het PV van de zitting, noch uit de beschikking zelf blijkt dat de rechtbank heeft overwogen dat het standpunt van de advocaat – dat hij niet bekend was met de door de rechtbank gebruikte rapporten – niet juist zou zijn, zodat er in cassatie van moet worden uitgegaan dat de desbetreffende rapporten inderdaad niet bekend waren bij de advocaat.

Om die reden had de rechtbank de afwijzing van het verzoek om een contra-expertise niet

mogen baseren op de medische rapporten.

De Hoge Raad vernietigt de aangevallen beslissing en verwijst de zaak terug naar de rechtbank ter verdere behandeling en beslissing.

mr. J.M. van Luyck

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2383

Zaaknummer: 17/02162

Advocaten: G.E.M. Later

Wetsartikelen: 8 lid 6 Wet Bopz

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een beroep van een niet-ontvankelijk verklaarde klacht tegen een psychiater. Het RTG heeft volgens het CTG terecht geoordeeld dat de bevoegdheid van klaagster tot het indienen van de klacht door verjaring is komen te vervallen.

Feiten

Klaagster heeft in 2016 bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle (RTG) een klacht ingediend tegen verweerder, psychiater, bij wie zij onder behandeling is geweest. Uit het aanvullend klaagschrift in eerste aanleg is gebleken dat het verwijt van klaagster de behandeling door verweerder betrof in de periode tot en met 2005. Klaagster heeft het RTG gevraagd een uitzondering op de verjaringstermijn te maken.

Klaagster heeft gesteld dat er in 2008 nog consulten zijn geweest en dat zij deze heeft betaald aan verweerder. Ten bewijze daarvan heeft zij een kopie van een bankafschrift uit 2008 overgelegd en brieven die beide de behandeling van haar partner betreffen. Verweerder heeft erop gewezen dat het laatste contact dat hij met klaagster heeft gehad dateert uit 2005. Dit wordt ondersteund door de brief van verweerder van 21 november 2005 aan de huisarts van klaagster waarin hij schrijft dat hij de behandeling van klaagster afsluit. Het RTG heeft overwogen dat aangenomen moet worden dat klaagster na 2005 niet meer door verweerder is behandeld. Zij is daarom niet-ontvankelijk verklaard in haar klacht.

Beoordeling

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) stelt voorop dat volgens artikel 65 lid 5 van de Wet BIG de bevoegdheid tot het indienen van een klacht vervalt door verjaring in tien jaar. De termijn van verjaring vangt aan op de dag na die waarop het desbetreffende handelen of nalaten is geschied. Met het RTG is het CTG van oordeel dat dit een harde termijn betreft waarop geen uitzonderingen mogelijk zijn.

Op grond van de inhoud van het dossier en het verhandelde ter zitting kan niet de conclusie

worden getrokken dat verweerder klaagster na 2005 nog heeft behandeld. Ook uit de patiëntenkaart van de huisarts van klaagster blijkt op geen enkele manier dat er na 2005 nog een behandelcontact is geweest tussen klaagster en verweerder. Uit die kaart blijkt wel dat klaagster op 2 november 2005 heeft aangegeven dat de psychiater haar slechts onder voorwaarden verder wilde behandelen en dat klaagster niet aan die voorwaarden wilde voldoen, alsmede dat zij vervolgens op 24 november 2005 heeft besloten naar een andere psychiater te gaan.

Tussen het verweten handelen en de indiening van de klacht zijn dus meer dan tien jaren verlopen, wat ertoe leidt dat de bevoegdheid van klaagster tot het indienen van de klacht volgens artikel 65 lid 5 van de Wet BIG is komen te vervallen.

Een redelijke uitleg van de artikelen 65 en 66 van de Wet BIG brengt mee dat het RTG geen toepassing hoefde te geven aan artikel 65 lid 7 en artikel 66 lid 1 van de Wet BIG en meteen met overeenkomstige toepassing van artikel 66 lid 4 Wet BIG zonder verder onderzoek een eindbeslissing in raadkamer heeft kunnen geven, strekkende tot niet-ontvankelijkheid van klaagster in de oorspronkelijke klacht. Het beroep wordt daarmee verworpen.

mr. L. van Duyneveldt

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 12-09-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:252

Zaaknummer: c2017-081

Wetsartikelen: 65 Wet BIG en 66 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een beroep van een ongegrond verklaarde klacht tegen een psychiater. De klachtonderdelen zijn deels verjaard en deels ongegrond nu deze niet tegen verweerder zijn gericht dan wel niet nader zijn onderbouwd.

Feiten

Verweerder is als psychiater verbonden aan de GGD-B. Hij is als psychiater werkzaam bij het Vangnetteam en eerste geneeskundige Maatschappelijke en Geestelijke Gezondheidszorg (MGGZ). Klaagster is in 2011 door de kantonrechter onder curatele gesteld. Zij is bekend bij GGZ-D. Op 26 juni 2015 zag verweerder klaagster tezamen met een collega voor een gesprek over een door klaagster ingediende klacht bij de GGD-B. over een collega van verweerder.

Klaagster heeft in 2016 een klacht tegen verweerder ingediend bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG). In eerste aanleg heeft klaagster verweerder verweten dat hij ten onrechte in 2005 niet met klaagster heeft gesproken, met als gevolg dat hij niet heeft kunnen vaststellen dat sprake was van paranoïde wanen/ideeën, dat een collega van hem tegen haar heeft geschreeuwd, dat haar bezittingen onderhands werden verkocht door de gemeente nadat verweerder bij haar wanen had vastgesteld en dit heeft doorgegeven aan de gemeente en dat verweerder in 2015 onjuiste informatie heeft verstrekt aan collega-artsen over gebeurtenissen van 35 jaar geleden. Deze klachtonderdelen zijn als niet-ontvankelijk dan wel ongegrond afgewezen. Het eerste onderdeel is verjaard, het tweede onderdeel ziet op een klacht tegen een collega en is daarom ongegrond, nu aan het tuchtrecht het beginsel van persoonlijke verwijtbaarheid ten grondslag ligt. Voor de onderbouwing van de laatste klacht onderdelen heeft klaagster verwezen naar brieven uit 2010 terwijl zij verweerder pas in 2015 voor het eerst ontmoette, zodat deze onderdelen niet zijn onderbouwd. Het RTG heeft de klacht deels niet-ontvankelijk en voor het overige kennelijk ongegrond verklaard. Klaagster is hiervan tijdig in beroep gekomen.

In beroep herhaalt klaagster haar klachtonderdelen. Zij meent wel ontvankelijk te zijn in het eerste klachtonderdeel nu het aan verweerder verweten handelen in 2015 heeft

plaatsgevonden. Daarentegen heeft hetgeen zij de collega van verweerder verwijt zich in 2005 afgespeeld.

Verweerder concludeert primair tot niet-ontvankelijkverklaring van klaagster nu zij onder curatele is gesteld en niet is gebleken dat de curator heeft ingestemd met het instellen van het onderhavige beroep. Subsidiair concludeert hij tot niet-ontvankelijkverklaring van klaagster voor zover zij in beroep nieuwe klachtonderdelen heeft geformuleerd. Meer subsidiair dient het beroep te worden verworpen.

Beoordeling

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) stelt allereerst vast dat de curator schriftelijk toestemming heeft verleend voor het indienen van de klacht bij het RTG. Ook heeft klaagster toestemming gekregen om zichzelf in deze procedure te vertegenwoordigen. Uit de strekking van de brief van de curator leidt het CTG af dat deze toestemming zich niet slechts beperkt tot de procedure in eerste aanleg, maar zich uitstrekt tot het daar eventueel op volgend beroep.

Wat betreft de afzonderlijke klachtonderdelen oordeelt het CTG dat door klaagster niet is weersproken en daarmee vast is komen te staan dat verweerder in 2015 wel met klaagster heeft gesproken, zodat het eerste klachtonderdeel in zoverre ongegrond is. De rest van het eerste klachtonderdeel mist elke onderbouwing en is derhalve eveneens ongegrond.

Ten aanzien van de verwijten over de collega dan wel verweerder, die in 2005 hebben plaatsgevonden, is van belang dat sedertdien meer dan tien jaren zijn verstreken. Ten aanzien van dit onderdeel is klaagster niet-ontvankelijk.

Voor het overige heeft de behandeling van de zaak in beroep het CTG geen aanleiding gegeven tot de vaststelling van andere feiten of tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het RTG, zodat het beroep voor het overige moet worden verworpen.

mr. L. van Duyneveldt

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 12-09-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:0253

Zaaknummer: C2017.094

Wetsartikelen: 65 lid 5 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Een zorgverzekeraar, bij wie appellant een zorgverzekering heeft, vordert in de onderhavige procedure veroordeling van appellant tot betaling van diverse door appellant onbetaald gebleven facturen. Appellant stelt dat hij niet is gehouden tot betaling van het bedrag, omdat niet hij maar het College zorgverzekeringen (thans: 'het CAK') de zorgverzekering heeft afgesloten. Volgens appellant handelt de zorgverzekeraar onrechtmatig jegens hem door het bedrag te vorderen. Het hof beoordeelt in de onderhavige procedure of het standpunt van appellant juist is.

Feiten

Een zorgverzekeraar als bedoeld in artikel 1, onder b van de Zorgverzekeringswet (hierna te noemen: 'Zorgverzekeraar N.V.') is een procedure gestart tegen appellant. Appellant heeft een zorgverzekering bij Zorgverzekeraar N.V. Deze zorgverzekering is door het College zorgverzekeringen op grond van artikel 9d lid 1 van de Zorgverzekeringswet namens appellant afgesloten. De reden dat het College zorgverzekeringen hiertoe is overgegaan is de omstandigheid dat appellant niet voldeed aan de verplichting om een zorgverzekering af te sluiten. Op grond van artikel 2 van de Zorgverzekeringswet was appellant, die ingevolge artikel 2.1.1 van de Wet langdurige zorg als ingezetene van Nederland van rechtswege verzekerd is overeenkomstig de bepalingen van die wet, namelijk verplicht zich krachtens een zorgverzekering te verzekeren tegen het in artikel 10 van de Zorgverzekeringswet bedoelde risico.

Aanleiding voor deze procedure is de omstandigheid dat appellant diverse facturen van Zorgverzekeraar N.V. niet heeft betaald. Het bedrag aan onbetaald gebleven facturen bedraagt in totaal € 683,65. Zorgverzekeraar N.V. vordert in conventie veroordeling van appellant tot betaling van voornoemd bedrag, evenals tot betaling van de tot 8 april 2015 verschenen wettelijke rente ad € 11,03 en de buitengerechtigde kosten ad € 124,09. Bovendien vordert

Zorgverzekeraar N.V. in conventie veroordeling van appellant tot betaling van de wettelijke rente over het bedrag ad € 683,65 vanaf 8 april 2015 tot de voldoening. Aan haar vordering legt Zorgverzekeraar N.V. ten grondslag dat appellant uit hoofde van de zorgverzekering gehouden is om de bedragen te betalen.

Appellant betwist de vordering van Zorgverzekeraar N.V. Hij vordert in reconventie voor recht te verklaren dat Zorgverzekeraar N.V. onrechtmatig jegens hem handelt en daarom schadeplichtig is. Bovendien vordert appellant in reconventie veroordeling van Zorgverzekeraar N.V. tot betaling van € 375, zijnde de kosten van rechtskundige bijstand, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 15 juli 2015 tot de voldoening. Appellant legt aan zijn vorderingen ten grondslag het standpunt dat, nu de zorgverzekeringsovereenkomst tegen zijn wil is afgesloten, de zorgverzekeringsovereenkomst in strijd met het Nederlandse civiele recht tot stand is gekomen. Dit leidt volgens appellant ertoe dat Zorgverzekeraar N.V. onrechtmatig jegens hem handelt en er geen rechtsgrond bestaat voor de door Zorgverzekeraar N.V. gevorderde premies. Appellant stelt bovendien dat de verplichting een zorgverzekering af te sluiten inbreuk maakt op zijn eigendomsrecht (art. 1 Eerste Protocol EVRM), een ongerechtvaardigde inmenging in zijn persoonlijke levenssfeer oplevert (art. 8 EVRM) en niet overeenstemt met zijn levensbeschouwelijke opvattingen over genezing en ziekte (art. 9 EVRM).

Oordeel van de kantonrechter en het hof

De kantonrechter overweegt dat het College zorgverzekeringen, door gebruik te maken van de in artikel 9d lid 1 van de Zorgverzekeringswet gelegen bevoegdheid tot wettelijke dwangvertegenwoordiging, heeft bewerkstelligd dat appellant tegen zijn wil partij is geworden bij de zorgverzekering waarop Zorgverzekeraar N.V. haar vordering in conventie baseert. Dit heeft volgens de kantonrechter tot gevolg dat appellant de door Zorgverzekeraar N.V. gevorderde premies verschuldigd is geworden en er geen sprake is van onrechtmatig handelen. De kantonrechter wijst aldus de vordering(en) in conventie toe en de vordering(en) in reconventie af. Tegen dit oordeel gaat appellant in hoger beroep, hetgeen volgens Zorgverzekeraar N.V. ingevolge artikel 332 Rv niet mogelijk is.

Het hof beoordeelt allereerst of in onderhavig geval hoger beroep openstaat. Het hof overweegt dat appellant met de door hem gevorderde verklaring voor recht niet alleen heeft beoogd te worden bevrijd van de verplichting tot betaling van de door Zorgverzekeraar N.V. gevorderde premies, maar ook heeft beoogd de totstandkoming en het bestaan van de zorgverzekeringsovereenkomst evenals het beroep daarop door Zorgverzekeraar N.V. aan de orde te stellen. Volgens het hof kan daardoor niet zonder meer worden geconcludeerd dat de in conventie en reconventie gevorderde geldbedragen en de in reconventie gevorderde

verklaring voor recht tezamen geen hogere waarde vertegenwoordigen dan € 1750. Appellant is aldus ontvankelijk in hoger beroep.

Vervolgens bespreekt het hof of de zorgverzekeringsovereenkomst in strijd met het Nederlandse civiele recht tot stand is gekomen. Dit is volgens het hof niet het geval. De wettelijke regeling van de Zorgverzekeringswet brengt volgens het hof immers mee dat een verzekeringsplichtige tegen zijn wil en zonder voorafgaande rechterlijke toets partij kan worden bij een zorgverzekeringsovereenkomst. Zorgverzekeraar N.V. heeft volgens het hof aldus niet onrechtmatig jegens appellant gehandeld.

Tot slot bespreekt het hof het beroep van appellant op internationale regelgeving. Het hof wijst op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 25 september 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:3135, en neemt de relevante overwegingen ten aanzien van de verplichting een zorgverzekering af te sluiten over en maakt deze tot de zijne.

Het hof overweegt met betrekking tot het beroep op artikel 8 EVRM dat inmenging in de uitoefening van dit recht slechts is toegestaan indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de bescherming van de gezondheid. Het hof stelt vast dat de zorgverzekeringsplicht bij wet is voorzien. Nu bovendien de Zorgverzekeringswet in het belang van de gezondheidszorg tot stand is gekomen en het belang van de verplichting een zorgverzekering af te sluiten is gelegen in het kunnen (blijven) bieden van noodzakelijke, betaalbare hulp is er volgens het hof geen sprake van schending van artikel 8 EVRM. Volgens het hof is er eveneens geen sprake van schending van artikel 1 Eerste Protocol EVRM omdat, mocht de verplichting een zorgverzekering af te sluiten al een inbreuk vormen op het eigendomsrecht, die inbreuk een legitiem doel in het algemeen belang dient en er sprake is van een behoorlijk evenwicht tussen de eisen van het algemeen belang en de bescherming van de fundamentele rechten van appellant.

Het hof overweegt met betrekking tot het beroep op artikel 9 EVRM dat, ook indien ervan wordt uitgegaan dat het door appellant geclaimde recht om zelf te beslissen in de wijze waarop hij voorziet in gezondheidszorg onder de reikwijdte van artikel 9 EVRM valt, er geen sprake is van schending van dit recht. Volgens het hof biedt de Zorgverzekeringswet voldoende rechtvaardiging om de vrijheid te beperken en een ingezetene van Nederland te verplichten een zorgverzekering af te sluiten. De wetgever acht het immers ongewenst dat er inbreuk wordt gemaakt op de aan het sociale verzekeringsstelsel ten grondslag liggende solidariteit en heeft de uitzonderingen daarom beperkt tot die van gemoedsbezwaarden en het buiten de dekking van de zorgverzekering laten van enkele voor sommigen controversiële prestaties. Appellant valt niet onder een van deze uitzonderingen.

Het voorgaande betekent dat de grief van appellant faalt. Het hof veroordeelt appellant als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten van het hoger beroep.

mr. B. Wallage en D. van Grootveld

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-09-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:3877

Zaaknummer: 200.187.393_01

Wetsartikelen: 1 onder b Zvw, gd lid 1 Zvw, 2 Zvw en 10 Zvw

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht over onjuiste behandeling door een tandarts (verweerder) en het handelen van diens – niet afzonderlijk aangeklaagde – collega. Verweerder is (ook) als praktijkhouder niet verantwoordelijk voor het handelen van een collega-tandarts. Zowel het RTG als het CTG acht de klacht ongegrond.

Klaagster heeft op 2 december 2016 bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Eindhoven (RTG) over verweerder, tandarts, geklaagd. De klacht is bij beslissing van 21 april 2017 afgewezen. Het RTG heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

Feiten

Klaagster was vanaf 20 december 2013 onder behandeling bij verweerder. Op 30 december 2013 is een OPT gemaakt en heeft verweerder klaagster geadviseerd een kroon op het element 36 te laten plaatsen. Medio 2014 is element 36 bij klaagster afgebroken. Er is een kroon geplaatst en hierbij is geoordeeld dat een voorafgaande endodontologische behandeling niet nodig was gezien de bestaande vitaliteit.

In februari 2016 had klaagster pijnklachten linksonder in haar mond. Klaagster kreeg een antibioticakuur, die nadien door de huisarts werd verlengd. Klaagster bleef pijnklachten linksonder ervaren. Een collega-tandarts in de praktijk van verweerder heeft klaagster op 23 februari 2016 gezien en is begonnen met een endodontologische behandeling van element 36, waarbij besproken is dat zo nodig verwijzing naar een tandarts-endodontoloog zou plaatsvinden. De collega-tandarts heeft, in overleg met klaagster, haar uiteindelijk verwezen naar de tandarts-endodontoloog.

Op 24 februari 2016 is de begroting voor de tandarts-endodontoloog in verband met element 36 aan klaagster toegestuurd. Klaagster heeft zich vervolgens meermalen gewend tot de praktijk van verweerder in verband met vragen over deze begroting.

Klaagster is vervolgens voor een second opinion door een tandarts in België gezien. Uit het tandheelkundig dossier van deze Belgische tandarts blijkt dat klaagster haar geconsulteerd heeft op 16 maart 2016 en dat besproken is dat klaagster eerst naar de tandarts-endodontoloog in Nederland zou gaan. Als dat niet zou lukken, zou ze het element 36 laten trekken.

Op 25 april 2016 is klaagster door de kaakchirurg gezien. De kaakchirurg gaf aan dat het de vraag was of een endodontologische behandeling nog wel zinvol was en adviseerde tot verwijdering van element 36. De extractie van dit element heeft vervolgens door de kaakchirurg plaatsgevonden.

De klacht en beoordeling in eerste aanleg

Klaagster is van mening dat verweerder haar slecht heeft behandeld doordat hij haar niet serieus nam. Dat begon met de manier waarop verweerder element 36 heeft behandeld. Toen klaagster naar België is gegaan, bleek dat haar gebit verwaarloosd was. Klaagster heeft nu vier vullingen die in België zijn gezet. Dat neemt zij verweerder ook kwalijk.

Ten aanzien van de behandeling van element 36 overweegt het RTG dat klaagster geen klachten had over de behandeling van het element 36 in de periode 2013/2014, toen een kroon op dit element is geplaatst. De klachten van klaagster betreffen de periode 2016. Verweerder heeft echter in die periode geen, althans nauwelijks persoonlijk bemoeienis met de behandeling van het element 36 gehad. Klaagster is immers op 23 februari 2016 gezien door een collega-tandarts in de praktijk van verweerder, die is begonnen met een behandeling. Toen deze behandeling problemen gaf, heeft deze collega van verweerder klaagster intern verwezen naar de tandarts-endodontoloog. Uiteindelijk is klaagster – op advies van haar broer – terechtgekomen bij een kaakchirurg die het element 36 heeft geëxtraheerd, nadat klaagster een geoffreerde endodontologische behandeling – gelet op de kosten – had geweigerd.

Het RTG ziet niet welke tuchtrechtelijk verwijtbare rol verweerder in deze gang van zaken zou kunnen hebben gespeeld. Verweerder is in beginsel niet tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor handelingen van collega's in zijn praktijk. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan dit in het onderhavige geval anders zou zijn, is niet gebleken.

Het enkele feit dat de Belgische tandarts vier gaatjes bij klaagster heeft geconstateerd is onvoldoende voor het oordeel dat sprake is van tuchtrechtelijk verwijtbare verwaarlozing door verweerder van het gebit van klaagster, alleen al omdat niets bekend is over aard, omvang, ernst en oorzaken van de gaatjes. Dat verweerder klaagster niet serieus heeft genomen is niet komen vast te staan. Wel is duidelijk dat de communicatie tussen partijen niet goed is geweest en dat de houding van verweerder door klaagster als storend is ervaren, maar ook dat biedt geen grond voor een tuchtrechtelijke reactie. De klacht is naar het oordeel van het RTG

ongegronnd.

De beoordeling van het beroep

Klaagster is van de beslissing van het RTG in beroep gekomen. Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege (CTG) uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden. De behandeling van de zaak in beroep heeft het CTG geen aanleiding gegeven tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het RTG in eerste aanleg, zodat het beroep moet worden verworpen. Het CTG verwerpt hierop het beroep.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 12-09-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:250

Zaaknummer: C2017.186

Advocaten: R.J. Peet

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Achmea c.s./TGP Vrijheid

Verskillende zorgverzekeraars zijn een procedure gestart tegen TGP Vrijheid. TGP Vrijheid voert een tandartsenpraktijk in Zwolle en declareert de door haar uitgevoerde verrichtingen bij deze zorgverzekeraars. De zorgverzekeraars vorderen in de onderhavige procedure reeds uitbetaalde declaraties van TGP Vrijheid terug, omdat door TGP Vrijheid codes zijn gecombineerd die tezamen niet mogen worden gedeclareerd. TGP Vrijheid stelt dat het voor haar niet kenbaar was dat de gewraakte combinaties van codes niet gezamenlijk mochten worden gedeclareerd bij de zorgverzekeraars. Het hof volgt een deel van de stellingen van TGP Vrijheid.

Feiten

Verskillende zorgverzekeraars in de zin van artikel 1, aanhef en onder b, van de Zorgverzekeringswet (hierna gezamenlijk te noemen: Achmea c.s.) hebben een procedure aanhangig gemaakt tegen TGP Vrijheid. TGP Vrijheid voert een tandartspraktijk in Zwolle. Zij declareert bij Achmea c.s. iedere twee weken de door haar uitgevoerde verrichtingen bij de verzekerden van Achmea c.s. De door TGP Vrijheid ingediende declaraties vermelden de naam van de patiënt en de uitgevoerde verrichtingen, waarbij de codes worden gehanteerd uit de tariefbeschikkingen van de Nederlandse Zorgautoriteit.

Krachtens de wet hebben zorgverzekeraars de bevoegdheid om formele en materiële controle uit te oefenen op de zorg verleend door zorgaanbieders. Met het oog op deze taak heeft Achmea c.s. bestandscontroles uitgevoerd bij onder meer TGP Vrijheid. Bij deze bestandscontroles zijn als uitgangspunt genomen de tariefbeschikkingen van de Nederlandse Zorgautoriteit en de beleidsregels tandheelkundige zorg.

Uit de door Achmea c.s. uitgevoerde bestandscontrole bij TGP Vrijheid is naar voren gekomen dat TGP Vrijheid de code C29 in combinatie met andere codes dan C11, C12 of C28 heeft

gedeclareerd. Bovendien is uit de door Achmea c.s. uitgevoerde bestandscontrole bij TGP Vrijheid gebleken dat TGP Vrijheid de code V21 in combinatie met V6o heeft gedeclareerd. Zowel de combinatie C29 met andere codes dan C11, C12 of C28 als de combinatie V21 met V6o zijn niet declarabel. Om deze reden hebben Achmea c.s. TGP Vrijheid gesommeerd om de reeds uitbetaalde declaraties aan hen terug te betalen. Deze sommatie heeft TGP Vrijheid niet beantwoord.

In de onderhavige procedure vorderen Achmea c.s. TGP Vrijheid te veroordelen tot betaling van € 15.376,32, zijnde het bedrag aan reeds uitbetaalde declaraties, vermeerderd met wettelijke rente, buitengerechtelijke kosten, proceskosten en nakosten. Zij voeren daartoe aan dat TGP Vrijheid niet heeft voldaan aan de voorwaarden die verbonden zijn aan de verstrekking en vergoeding van de door TGP verleende zorg, met als gevolg dat de reeds uitbetaalde declaraties dienen te worden terugbetaald. TGP Vrijheid verweert zich door te stellen dat het voor haar niet kenbaar was dat de code C29 niet in combinatie met andere codes dan C11, C12 of C28 en de code V21 niet in combinatie met V6o kan worden gedeclareerd.

Oordeel van de rechtbank en het hof

De rechtbank overweegt ten aanzien van het declareren van de code C29 in combinatie met andere codes dan C11, C12 of C28 dat uit de door Achmea c.s. in het geding gebrachte lijst niet kan worden afgeleid dat code C29 onrechtmatig is gedeclareerd. Ten aanzien van het declareren van de code V21 in combinatie met V6o overweegt de rechtbank dat het vóór 8 mei 2013 voor TGP Vrijheid niet kenbaar was en kon zijn dat voornoemde combinatie niet kon worden gedeclareerd, waardoor er door TGP Vrijheid niet onrechtmatig is gedeclareerd. Tegen het oordeel van de rechtbank is hoger beroep ingesteld door Achmea c.s.

Het hof gaat eerst in op het declareren van de code C29 in combinatie met andere codes dan C11, C12 of C28. Het hof overweegt dat uit de toelichting van de Tariefbeschikking van de Nederlandse Zorgautoriteit, die bindend is voor zorgaanbieders en zorgverzekeraars, niet volgt dat de code C29 alleen in combinatie met de codes C11, C12 of C28 mag worden gedeclareerd. Vervolgens overweegt het hof dat, indien er onduidelijkheid bestaat over de interpretatie van de tarieven en bepalingen van de Tariefbeschikking, de 'Permanente Tarieven Begeleidings Commissie' dienaangaande bindende adviezen kan geven aan betrokkenen.

Een dergelijk bindend advies heeft de Permanente Tarieven Begeleidings Commissie reeds in 2009 uitgebracht ten aanzien van code C29. Dit bindend advies, waarin is overwogen dat de code C29 hoort bij de codes C11, C12 of C28 en derhalve niet als toevoeging bij andere verrichtingen kan worden gedeclareerd, is opgenomen in de Tarievenlijst tandartsen van de

NMT, de beroepsorganisatie van tandartsen waarbij TGP Vrijheid is aangesloten. Volgens het hof was het daarmee voor TGP Vrijheid kenbaar, althans had het kenbaar behoren te zijn, dat het declareren van code C29, in combinatie met andere codes dan C11, C12 of C28, niet mogelijk is. Dit onderdeel van de vordering wordt aldus door het hof toegewezen.

Ten aanzien van het declareren van de code V21 in combinatie met V6o overweegt het hof dat uit de toelichting van de Tariefbeschikking eveneens niet volgt dat de combinatie van deze codes verboden is. Nu het Expertteam Mondzorg, de opvolger van het 'Permanente Tarieven Begeleidings Commissie', op 8 mei 2013 heeft geoordeeld dat het declareren van de code V21 in combinatie met V6o niet is toegestaan, dient door het hof te worden beoordeeld of het vóór 8 mei 2013 voor TGP Vrijheid kenbaar was dat het verboden is om de code V21 in combinatie met V6o te declareren.

Uit de omstandigheid dat het merendeel van de tandartsen in de periode vóór 8 mei 2013 de code V21 niet in combinatie met V6o declareerde, mag volgens het hof niet de conclusie worden getrokken dat het binnen de beroepsgroep bekend was dat de desbetreffende combinatie verboden was, dit eens te meer nu een substantieel deel van de tandartsen de combinatie wel declareerde en er binnen de beroepsgroep geen overeenstemming bestond over de mogelijkheid om de code V21 in combinatie met V6o te declareren.

Ook uit de omstandigheid dat het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle (RTG) op 20 januari 2011 en de Centrale Klachtencommissie op 9 september 2012 uitspraak hebben gedaan over de onmogelijkheid van het declareren van de code V21 in combinatie met V6o, mag niet de conclusie worden getrokken dat het voor TGP Vrijheid bekend was dat het declareren van deze combinatie verboden is, aldus het hof. Van een individuele tandartsenpraktijk kan volgens het hof namelijk niet worden verwacht dat zij van iedere uitspraak van een RTG of de Centrale Klachtencommissie op de hoogte is en de uit een dergelijke uitspraak voortvloeiende inzichten binnen haar praktijk als bestendig overneemt. Dit deel van de vordering wordt aldus door het hof afgewezen.

Het hof veroordeelt TGP Vrijheid om een bedrag van € 1487,76 te betalen, vermeerderd met de wettelijke rente over dat bedrag vanaf 26 juni 2013 tot aan de dag der algehele voldoening.

mr. B. Wallage

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-08-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:7515

Zaaknummer: 200.176.219/01

Advocaten: H.J. Arnold en T.A.M. van Oosterhout

Wetsartikelen: 1 Zvw, Besluit Zorgverzekering, Regeling Zorgverzekering en Wet marktordening gezondheidszorg